

Η Χήρα του Νεομάρτυρος (1905)

[/ Ορθοδοξία· Διεθνές Πρακτορείο Εκκλησιαστικών Ειδήσεων](#)

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει πρὸ μικροῦ καὶ ἤδη ἤρχισε νὰ νυκτώνη. Ὁ Γιάννης ὁ Μουτζούρης, μὲ τὸ γαϊδουράκι του φορτωμένο ξυλάρια καὶ χαμόκλαδα, ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ χωράφι. Ἀπὸ τὴν μακρὰν ἄμμον τὴν ἐκτεινομένην παρὰ τὸν αἰγιαλόν, εἶχεν ἀναβῆ τὸν λοφίσκον, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ἐλεύκαζον τὰ Μνημόρια, ἥτοι τὸ κοιμητήριον, πρὸς δυσμὰς τῆς πολίχνης, καὶ παρεπορεύετο τὸν χαμηλὸν λιθόκτιστον περίβολον, τὸν ὁποῖον εἶχε κτίσει πρὸ ὀλίγου πέραξ τοῦ τάφου ἢ δημοτικῆ ἀρχῆ.

Ἡ χήρα τοῦ Νεομάρτυρος

Ἡ σελήνη ἔφεγγεν ἀποβραδύς. Ἐσωθεν τοῦ μικροῦ τοίχου, ὁ μπαρμπα-Γιάννης εἶδε μίαν σκιὰν νὰ ἴσταται ἄνωθεν ἐνὸς τάφου, καὶ πότε νὰ κλίνη εἰς τὰ ἐμπρός, ὡς νὰ ἔκαμνε γονυκλισίας, ἢ νὰ ἔσκαπτε τὴν πικρὰν μουχλιασμένην γῆν. Ὁ Γιάννης ἐπαραξενεύθη. Ἐστάθη μίαν στιγμὴν κ' ἐκοίταξεν. Ἐπειτα ἐφώνησεν εἰς τὸ ὄναριόν του, τὸ ὁποῖον εἶχε προβῆ ὀλίγα βήματα, τὴν συνήθη συλλαβὴν εἰς ἣν ὑπήκουεν ἐκεῖνο διὰ νὰ σταθῆ. Τὸ ζῶον ἐσταμάτησε, καὶ ὁ Γιάννης, περίεργος ἔτρεξε πρὸς τὴν πύλην τοῦ Κοιμητηρίου.

Δὲν εἶχον παρέλθει τρία ἔτη ἀφότου εἶχε κατασκευασθῆ ἡ πύλη αὕτη, ὅτε εἶχε κτισθῆ ὁ περίβολος, καὶ τὸ ἐν θυρόφυλλον τῆς πύλης εἶχεν ἐκριζωθῆ ἤδη ἀπὸ τοὺς στρόφιγγάς του κ' ἔκειτο καταγῆς. Ὁ Γιάννης ὁ Μουτζούρης εἰσῆλθεν, ἔκαμε τὸν σταυρόν του πρὸς τοὺς σταυροὺς καὶ τοὺς τάφους, καὶ μὲ τὰ τσαρούχια του τὰ σφιχτοδεμένα περὶ τὰ σφυρά, μὲ τὸ ἐλαφρὸν βῆμά του, ἔφθασε πλησίον τοῦ ὀρωμένου ἀνθρώπου, ὅστις ἀνύποπτος καὶ ἔκδοτος εἰς τοὺς ἰδίους λογισμοὺς του, ἐξηκολούθει νὰ κάμνη σταυροὺς καὶ μετανοίας ἐπάνω εἰς τὸ νεκρικὸν χῶμα. Ὅταν ἐπλησίασεν ὁ μπαρμπα-Γιάννης εἶδεν ὅτι ὁ τάφος, ἐπάνω τοῦ ὁποῖου ἴστατο ὁ ξένος, ἐφαίνετο εἰς τὸ φέγγος τῆς σελήνης πολὺ νεοσκαφῆς, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἔφερε

σχεδὸν ὡς σχῆμα καλογήρου. Ἐφόρει ράσον, πλὴν ὄχι καλυμμαύχιον, ἀλλὰ μαύρην σκούφίαν.

[\(περισσότερα...\)](#)